

L'Ajuntament de Cullera aprova la construcció del Manhattan valencià: 33 torres de 25 pisos. En Bartu, verd d'enveja, mira què ha de fer per empadronar-se a Cullera.

No vas a tener casa en tu puta vida. Una nova convocatòria d'àmbit estatal de concentració per una vivenda digna. Plaça Catalunya, de Barcelona, el 23 de desembre.

El proper 25 de novembre se celebra l'aniversari de la Fabriketa; amb aquest motiu hi haurà activitats durant tot el dia a la plaça Baró.

L'abstenció va ser la clara guanyadora de les autonòmiques a la nostra ciutat. Hi havia més animació al cementiri que a les taules electorals.

El sindicat CGT ha denunciat l'acomiadament de 17 persones de les obres del metro L9, de les quals 2 formen part del comitè d'empresa; a més, també denuncien la inseguretat de les obres.

infograma

N. 49, NOVEMBRE DE 2006

A L'ESTIU, TOTA CUCA VIU... AI, NO! (AQUEST CANVI CLIMÀTIC...)

Meeting point: els especuladors festegen



Un any més se celebra el Barcelona Meeting Point (BMP), una fira internacional que en el seu desè aniversari congrega tots els actors del món immobiliari.

Hi podem trobar des dels grans grups immobiliaris (Fadesa, Copcisa, Metrovacesa, Sacyr-Vallehermoso...), constructores (FCC, Necso-Acciona, ACS-Dragados...), assessores (Deloitte, CB Richard Ellis...), empreses especialitzades (Ingreen, golf, AEEC, centres comercials...), bancs i caixes (La Caixa, Banco Santander...), diversos ajuntaments (Barcelona, Santa Coloma...) i mitjans de comunicació (Grup godó, TV3...).

Amb un model econòmic estatal basat en la preeminència de sectors com el de la construcció, l'immobiliari i el turístic, el BMP s'ha consolidat com un dels grans esdeveniments amb l'ajuda de tota la claca mediàtica (especialment de *La Vanguardia* que el patrocina). És per això que més enllà de ser una trobada d'immobiliàries, el BMP és una

mostra de com es legitima un model econòmic, el neoliberal, que s'imposa com a hegemònic avui dia. En aquest model, la realitat es confon amb el capitalisme, el normal i coherent és seguir les regles del mercat fins i tot pel que fa a necessitats bàsiques. I la anormalitat, el que és desviat, és el que protesta, el que no està disposat que se li riguin a la cara, els milers de persones que ens mobilitzem denunciant aquest espectacle vergonyós.

I és que no se n'amaguen, d'una activitat que podríem anomenar crim organitzat i legal. La situació és tan perversa que justament el que nosaltres denunciem és del mateix que ells se'n vanaglorien. No tan sols no amaguen els beneficis astronòmics, sinó que els exhibeixen com a trofeus de caça. No tan sols no amaguen la destrucció del territori, sinó que presenten com a equipaments i serveis les grans infraestructures depredadores: autopistes, TAV, túnels, MAT...

Tenen la perversitat de presentar l'esdeveniment com una fira de les oportunitats quan tan sols és una orgia del benefici, una missa al *pelotazo*, un cant a Marbella. I no parlen només de vivenda, la seva ambició va més enllà: projecten camps de golf, fan autopistes, complexos turístics i hotelers, polígons

empresarials... i juntament amb les institucions projecten un model territorial pensat en l'impuls dels negocis i oportunitats empresarials i no en la necessitat de les persones. No els importa qui habita el territori, tot és a la seva disposició per fer-hi negocis, tot està en venda, no som persones, som mercaderies, i els qui gosen protestar, res més que un obstacle pels seus interessos.

És una vergonya que ens presentin com a solució el que principalment és l'arrel del problema. Només entre les 14 principals immobiliàries de l'estat van assolir 1060,97 milions d'euros de beneficis nets en el primer semestre de 2006, un 53,12% més que el mateix període del 2005, mentre cada dia és més difícil accedir a una vivenda digna sense endeutar-se per tota la vida. I és això al que li diuen creixement econòmic?

Però si el càncer de l'especulació s'estén pel territori, no ho fa sense entrebancs. Milers de persones, aplegades en col·lectius i plataformes heterogènies, intenten plantar cara a les múltiples agressions que el territori i els seus habitants patim cada dia. Som la gent que lluita arreu, anònims, sense partits, sense delegacions, autònomament, des de la base. Som l'herba resistent que creix amb força, als marges, sota el ciment, sense deixar-se trepitjar.

Gent de les comarques de l'Ebre, de la Catalunya Central, de la "terreta", del camp de Tarragona, de les terres de Ponent, de l'Empordà, de Girona, del Penedès, dels Vallesos, de la conca del Llobregat, dels Pirineus, de Barcelona... Cada lluita expressa

des de la seva problemàtica concreta un denominador comú, oposar-se a la tirania especulativa del talonari i el formigó.

Volem denunciar la celebració del BMP i tota la lògica que en trascendeix. Amb el lema de "Es riuen de nosaltres a la cara" es vol posar de manifest que amb el BMP no tan sols certifiquen el seu domini, sinó que amb total impunitat es rifen de tota la gent que suem tinta per (no) arribar a final de mes. És, si més no, indignant que mentre fan negoci amb les nostres vides, especulant amb els nostres camps, hipotecant el nostre futur, destruint els nostres espais naturals, rebentant els nostres pobles, haguem d'assistir impertèrrits als somriures dels responsables directes de la nostra situació. Cal trencar el vel de normalitat amb el que intenten vendre'ns un model de vida insostenible, basat en el consum i l'ostentació.

A més, pensem que les protestes d'aquest tipus són una bona oportunitat per plantejar punts de trobada entre totes les lluites, teixir xarxes de solidaritat per fent front comú davant un model de creixement territorial absurd. Compartir experiències, tot denunciant un esdeveniment que amb la seva mera descripció hauria d'escandalitzar a qualsevol.

Fem una crida a tota la gent que s'oposa a aquest model de vida dominant, aprofitant que es reuneixen tots els culpables de la seva reproducció. Una crida al boicot actiu contra la celebració del Barcelona Meeting Point, visibilitzant per un dia totes les protestes que tenen lloc en el camp de batalla de la vida quotidiana.

Judici al mosso d'esquadra que va matar Farid Bendaoued

El 27 de maig de 2004, en un assalt "rutinari", vuit mossos d'esquadra van entrar de matinada a un pis del passatge de la Victòria, en el qual dormien sis persones. D'aquesta entrada, força violenta, de la policia, va resultar mort Farid Bendaoued, quan un caporal dels mossos li va engegar un tret. La resta de companys de pis van ser detinguts durant dos dies, en els quals van ser maltractats a la comisaria.

Poc després d'aquests fets, unes quantes entitats, tant de Santa Coloma com de Barcelona, vam decidir tirar endavant amb una acusació popular per tal d'aclarir els fets i que els responsables d'aquest assassinat s'haguessin d'encarar amb els tribunals.

En aquests dos anys i mig que han passat, la notícia més destacada va ser que la fiscalia

de l'estat també es presentava com a part acusadora, demanant presó per al caporal i indemnització per a la vídua i les dues òrfenes, i també que la Generalitat fos responsable civil subsidiària dels fets. Així ens vam trobar que, el dia del judici, hi havia un advocat defensant el mosso i tres advocats acusant-lo (la fiscal, el de la família i el de l'acusació popular).

En principi, el judici havia de començar i acabar aquest mateix dia, però hi va faltar un testimoni que tant la fiscal com els altres advocats de l'acusació van trobar fonamental i és per això que s'ha ajornat fins que trobin la persona que dormia al costat de Farid Bendaoued.

Van desfilar davant del jutge l'acusat, els seus companys d'entrada, els policies nacio-

nals que van portar la investigació, la vídua de Farid i tres dels seus companys de pis.

Va cridar l'atenció com els mossos s'havien posat d'acord en algunes coses que tots remarcaven i amb el mateix llenguatge, com el fet d'incidir que el tret que va matar Farid era estrany i va sonar fluix (davant d'això un reflexiona com pot ser que no se senti un tret en un pis de 50 m² a les set del matí). De la mateixa manera, va fer la impressió, tal com explicaven les coses, que el pis del passatge Victòria fos un palau, perquè la gent entrava i sortia sense veure res. Algú s'imagina 12 persones en un pis d'aquestes dimensions i que no es vegin? Difícil de creure.

Ara bé, em van cridar l'atenció, per la seva gravetat, algunes de les afirmacions del caporal acusat, com el fet que considerés

perilloses les persones de dintre del pis perquè "eren mabrebins" (la fiscal li va cridar l'atenció, però no per racista, que ho és, sinó per poc concret). I també fa feredat saber que els mossos poden dur l'arma sense fiador, si volen, que ningú no els diu si l'han de dur en posició més o menys segura.

Malgrat que el jutge no ho va permetre, és important dir que aquesta actuació dels mossos no es pot desmarcar dels maltractaments als seus companys, ni tampoc del clima de por que crea sovint la policia en el col·lectiu immigrant amb la seva actitud prepotent, violenta i desmesurada. En aquest sentit, és important aquest judici i també la sentència que se'n pugui derivar per tal d'evitar aquesta mena de situacions clarament racistes i injustes.

Carme Giménez

Col·legi Miguel Hernández: incivisme municipal, responsabilitat ciutadana

El diumenge 22 d'octubre, unes 250 persones van participar en una sardinada popular al costat del col·legi Miguel Hernández per demanar que el sòl segueixi sent públic i es destini a equipaments ciutadans, en comptes de construir-hi pisos, tal com el grups municipals socialista i de CiU van aprovar en Ple. L'acte reivindicatiu l'organitzava la Plataforma en Defensa de la Serra de Marina i Can Zam, les associacions de veïns del Singuerlín, Serra de Marina i el Riu Nord, així com molts veïns i veïnes de Can Calvet, amb el suport de la FAVGRAM.

Els assistents van poder comprovar el deplorable estat en què l'Ajuntament manté el col·legi: la porta principal oberta, la reixa pos-

terior trencada, porqueria escampada pertot arreu, cadires de les aules tirades pel pati i totes brutes, senyals de foc al pati, vidres per terra i una finestra del primer pis forçada, amb la qual cosa l'interior de l'edifici pot haver sofert també desperfectes.

En acabar l'acte reivindicatiu, els organitzadors van tancar la porta principal del col·legi amb un cadenat que havien comprat i uns dies després van anar a l'Ajuntament a entregar les claus a l'alcalde. En la carta que les acompanyava, les entitats exigeixen al govern municipal que assumeixi la seva obligació de preservar en bon estat el que és de tots.

Es dona la circumstància que un veí del barri assegura haver vist un membre de SUCSA arribar amb el vehicle, obrir la porta, entrar al pati, llençar-hi un matalàs i marxar deixant la porta oberta. Si fos així, l'estat d'abandó del col·legi ja no s'hauria d'atribuir a la desídia municipal, sinó, pitjor encara, a la seva voluntat pre-



meditada de deixar que l'equipament es degradi per argumentar tot seguit que el seu enderroc era inevitable.

Però la campanya per salvar el Miguel Hernández no s'acaba aquí. S'estan recollint signatures (ja se'n tenen més de mil) i les entitats preparen una manifestació des del col·legi fins a la plaça de la Vila per al diumenge, 3 de desembre, al migdia.

Jordi Garcia



Libertat d'expressió

Com vaig dir en l'anterior escrit, parlaré de la llibertat d'expressió a Santa Coloma partint dels casos on jo he participat encara que hagi estat a l'última fila. Per a això em remuntaré (tot i que a risc que em diguin antiquat) a la intervenció de l'OTAN a Kosovo.

Contra aquesta intervenció vam convocar una manifestació que va estar plena d'incidències. Els guardes de seguretat no ens van deixar repartir les octavetes al metro perquè era propietat privada; malgrat això les vam repartir. Enganxant els cartells la policia local ens va posar una multa de vint-i-cinc mil pessetes per fer-ho fora dels llocs establerts; el company que firmà la sol·licitud per a la marxa va rebre una trucada de la policia nacional dient que, com que no s'havia sol·licitat a Governació, la manifestació no estava autoritzada.

Vam pensar que tots aquests fets conjunts dibuixaven un panorama molt greu, i vam decidir demanar una reunió amb l'alcalde, reunió que no ens va concedir. Però si vam tenir reunions amb diversos regidors als quals vam exposar les postres reclamacions. Primer el metro, que es troba a Santa Coloma i, per tant, proposàvem que l'Ajuntament en reclamés la propietat i que permetés que s'hi repartissin fullets, cosa que encara no hem aconseguit. Segon, a la ciutat no hi havia espais suficients, els que hi havia estaven molt lluny els uns dels altres i per posar quatre cartells havíem de recórrer tota la ciutat; vam proposar que s'instal·lessin "pirulins" a tots els barris i que fossin d'ús exclusiu

per a les entitats socials, perquè nosaltres no teníem diners per competir amb les marques comercials que ho acaparen i ho tapen tot. Ignoro si els cobren l'impost pel mètode de ficar la mà al compte com han fet amb l'Ateneu. Contra les multes vam fer un recurs en el qual defensàvem la llibertat d'expressió i l'obligació que tenia l'Ajuntament de respectar-la i d'habilitar espais adequats, a més, vam presentar més de cent firmes de persones significatives de la ciutat mostrant la seva solidaritat. Ens van treure la multa al·legant que la causa per la qual havíem lluitat era justa i que els encausats no teníem antecedents. Quant a la trucada de la policia, la nostra posició va ser que nosaltres convocàvem la manifestació a Santa Coloma i, que pensàvem que ho havíem de comunicar a l'autoritat de Santa Coloma. Com que pensàvem que la trucada era un intent d'intimidació vam demanar a l'Ajuntament que fes gestions per tal que no tornés a passar. No sabem encara si van fer aquesta gestió ni si ha tornat ha haver trucades d'aquesta mena.

A la conclusió que arribo és que fins ara mai no hi ha hagut suficient llibertat d'expressió, que hem d'estar continuament lluitant per ampliar-la perquè és l'única manera de mantenir la poca que tenim, encara que no hi ha garanties, ja que el poder, sigui quin sigui, i en això el poder local no és cap excepció, intentarà retallar-la i deixar-la en la mínima expressió.

Pablo

Es continuen rient de nosaltres....

Vull emprar aquest espai per denunciar la prepotència i impunitat dels cossos policials, en concret dels Mossos d'Esquadra.

El passat 12 d'Octubre, en el marc del Dia de la Hispanidad, es va realitzar la ja típica manifestació contra el feixisme, encarada a enfortir la lluita anti-feixista adreçant un missatge: la creació d'alternatives al sistema imperant, el capitalisme, i la lluita contra tot allò que perpetua l'imperialisme.

Doncs bé, quina va ser la sorpresa (o no), de trobar-nos envoltades de centenars d'antiavalots i de desenes de furgones. Però, res més que la presència és la prepotència amb la que actua-rem al marcar el recorregut ells mateixos guiant per on havia de passar la marxa contra el feixisme. Al final de la manifestació, un cop desconvocada, no van deixar dissoldre's a la gent i van guiar els manifestants cap a les diferents boques de Metro fent diverses identifications. Si això és llibertat...

Però la nostra crispació ve, també, d'un altre fet. Al matí, ja per tradició, els feixistes continuen trobant-se a Montjuïc per celebrar el seu acte de commemoració del franquisme i el feixisme, lluint grans banderes "rojigualdas" amb el pollastre al bell mig. Això si, a ells els hi van deixar fer tranquil·lament, i a nosaltres, els qui lluitem per la llibertat dels pobles i de les persones vam haver d'ésser guiats per la "raó, l'ordre i la justícia", d'uns cossos repressors.

Però ja em direu quina "raó, ordre i justícia" poden aplicar els Mossos d'Esquadra i la resta de cossos policials, quan aquests, en els últims mesos i anys, s'estan veient immersos en diversos judicis per assassinats, maltractaments, tortures, detencions il·legals...casos com el d'en Farid (mort d'un tret a la seva pròpia casa a Santa Coloma), el jove de Torà torturat (pel qual es demanava fer un vot nul contra la tortura a les darreres eleccions de l'1-N, donada la complicitat dels diferents partits polítics amb la tortura), els i les estudiants detingudes el 17 de Novembre de l'any passat...entre d'altres.

Només ens cal unir-nos i combatre les injustícies caminant cap a la plena llibertat, com a persones i com a poble. Com deiem el passat 12 d'Octubre... tenim molt pel què lluitar!

Aitor Blanc

- ◆ Consumeix alimentació sana, amb preus justos
- ◆ Participa en tallers, xerrades i altres activitats de conscienciació ecològica, comerç just i consum responsable



Cooperativa de consum El Cabàs (ARA!)

Ateneu Popular Julia Romera
C/ Santa Rosa, 18 (Riu Nord)

Lokal Social Krida
C/ Sicília, 97 (Fondo)

K R I D A

LOCAL SOCIAL

VI aniversari

Diumenge, 12 de novembre
Torneig de Futbol Sala i vermut
IES Numància, a les 11 h

Dissabte, 18 de novembre
Sopar d'Aniversari, a les 21 h

Diumenge, 26 de novembre
Passi de vídeo i debat sobre
la mobilització ciutadana per
Can Zam, a les 18.30 h

Sicília, 97, baixos - STK
krida@ara-santacoloma.com

Oaxaca segueix en alerta



Ha passat per la premsa una nova notícia sobre una guerra llunyana. Aquest cop es tracta de la revolta de tot un poble a l'estat mexicà d'Oaxaca, on ja hi ha centenars de persones preses i desenes de mortes i desaparegudes. El maig, la vaga de mestres i la posterior repressió van ocupar algunes planes dels diaris i alguns segons a la televisió, però aviat van callar, amagant un conflicte inacabat, que ha tornat a la llum ara, conseqüència en gran part de la mort del periodista nord-americà Brad Will. Els diaris espanyols han parlat d'un conflicte entre un moviment radical (l'APPO, res més lluny en la realitat) i armat (no s'han oblidat d'es-

mentar la guerrilla de l'EPR com a investigador, una altra mentida), contra el partit de govern, el PRI. Una situació que només es podia solucionar amb la intervenció de l'estat per la via de la força ("Bienvenidas las fuerzas federales si su presencia sirve para zanjar urgente y civilizadamente una crisis que nunca debió alcanzar sus dimensiones actuales" *El País*, 29 d'octubre). Ens han intentat fer creure el que volen que creguem, això és: que a Oaxaca la violència s'ha desfermat per l'existència d'un poble teledirigit per organitzacions insurgents (encara no s'atreveixen a parlar de "terroristes"), que no sap conduir "de manera civilitzada" les seves demandes i necessita de la mà paternal, però dura de l'estat; que la repressió és la resposta natural i inevitable als con-

flictes polítics quan qüestionen el poder "democràticament escollit"; i, que per sort aquesta realitat ens queda molt lluny. I després, callen. S'oblida així l'alçament de tot un poble valent, i fart, que ve de lluny, contra la tirania, dins un estat megacorrupcte i parafeixista. I és curiós que és quan la Policia Federal Preventiva (sí, es diuen així) entra a la ciutat i quan es multiplica la repressió, recordant l'entrada dels nazis al gueto de Varsòvia; és quan la informació dels mitjans desapareix. No importen les vides que encara van caient, importa la cotització en borsa de la premsa mexicana propietat dels grups com PRISA que tenen veritables imperis creatius d'opinió.

¿Quant trigarem a oblidar les morts d'Oaxaca, com ja molts hem oblidat les de Huanuni, a Bolívia, fa un mes, els d'Haití, Timor Oriental, Líban i tants altres? Mentrestant, les morts de Palestina, Iraq i Afganistan passen per davant nostre, amb el mateix aire quotidià que les suors del metro i les merdes de gos a la vorera.

Miquel

Oaxaca: ciudad tomada, jodida, vilipendiada, ensombrecida, arruinada, pintarrajada, metida a un sótano de pesadilla para conversar con todos sus males y sus demonios. Pisoteada aquí, allá y acullá en sus piedras, tierras, aires y aguas más que un perro. De mediados de mayo a finales de octubre, esta villita verde ha padecido sopores, úlceras, disenterías, cánceres fulminantes, destrozos de vísceras por armas de fuego. Oaxaca: ciudad gaseada, escupida hasta por el más escupible representante de la clase política. Niña violada con saña por una jauría de perros y una piara de marranos. Oaxaca: nube montada en un lomerío de maíz maduro. Se nos ha perdido la justicia, la razón, la confianza entre tus hierbas, entre tus muertos, entre tus niños (huérfanos de escuela diría Machado). Desaparecida, embarricada, patrullada por el diablo y la muerte, Oaxaquita, puteada por el Presidente, el Gobernador, el Senado, los Diputados y por el que cierra la ventanita de la Torre de Marfil de Nuestra Señora de la Democracia, SA, protectora del Plan Puebla-Panamá, con todos los pecados concebido. Oaxaca: la apestosa del pacto repu-

blicano, la leprosa, la infectada de SIDA (pongámonos tremendistas y elementales). La de los párvulos muertos de hambre y lombricentos, legionarios de la fila de los burros. Motín de la canalla, lenteja donde sueña un gorgojo de oro. Te pegan y te pegan con un garrote lleno de clavos ardiendo, de espinazos de iguana, de padres nuestros y aves marías, de los abajo firmantes, del estado de derecho, de los legítimos representantes del pueblo. Magullada de tanto palo, de tanto juicio ejemplar en la Plaza Pública, de tanto ahora sí, de tantísimo ojo por ojo y diente por diente; reventada hasta el hartazgo como una calabaza en los delirios del otoño. Pastora de lluvias por venir durante mi desolación, rezadora en capillas abiertas al espanto; Oaxaca, la de los huesos rotos, la de los jóvenes David arremetiando contra los hombres blindados, la torcida del cuello de tanto divisar helicópteros haciendo laberintos en su cielo como el azul de una granada abierta. Muérete pero no dejes de cantar después de llorarte al pie de tu sepultura. Desde tu centenario pobreza revive como lo hacen tus sapos y tus cigarras.

De un atentado hegemónico

Un continuo de desastres ecológicos y humanos es el hilo negro que recorre cuarto y mitad del siglo XX y principios de éste. Como advierte Christian Ferrer en Mal de ojo, crítica de la violencia técnica: "el campo se desplaza por los planes maestros de la ciudad, por los organigramas estatales y empresariales, por los sistemas de circulación de mensajes y de personas (...) Pero en el centro de gravedad de la metáfora del campo se percibe de manera alarmante una potencia latente: el autentico campo de concentración -la máquina letal-, si las circunstancias lo permitieran, puede recomponer sus partes constitutivas y ensamblarlas en cualquier momento (...) Allí están todavía los planes arquitectónicos del campo, allí están los saberes técnicos sobre la muerte, todavía vivimos en la época regida por la voluntad de exterminio: las tecnologías fanáticas no han hecho otra cosa que perfeccionarse a lo largo de medio siglo".

No estamos en época de imperialismos ni nada por el estilo. No hay afuera. El único imperio que asedia, el imperio de la Máquina

(omnipresente), se ha derramado como una mancha de aceite sobre lo que ha sido y lo que podría ser y los ha condensado, el pasado y el futuro, en un presente continuo caracterizado por la amenaza aterradora de los Bárbaros.

El aparato del Estado, cada vez menos nacional y mucho más universal y homogeneizado (el mercado se erige como regulador de las relaciones económicas y la democracia como reguladora de las relaciones de Poder), actúa, como pudimos ver por ejemplo durante la invasión de Irak de 2003 o el intento más cercano de Israel en el Líbano, al margen de la Ley... la pone en suspenso con el propósito de preservar la Paz, la Libertad y el sacrosanto orden democráticos: la excepción es hoy la norma: el estado de sitio puede decretarse en cualquier lugar y en cualquier momento.

Un Presidente, el Pueblo, la guerra y la muerte (elementos del fascismo clásico) es a lo que nos viene acostumbrando ya el soberano: el Capital y su Estado; ¿quién decide sino las guerras?

Con la teoría del Choque de civilizaciones de Samuel Huntington, profesor de Ciencias políticas en la Universidad de Harvard y antiguo miembro del Consejo de Seguridad Nacional de la Casa Blanca, la teología vuelve hoy al papel central que ya orquestara durante la Edad Media: "Dios me dijo ve a combatir a esos terroristas... Y así lo hice" (George W. Bush).

Las vigas desnudas de Timisoara (1989), Chernobyl (1986), Villa Grimaldi (1974-1975), Hiroshima (1945), Auswitch (1940-1943) o los campos de concentración franquistas (1936-1947) son hoy, en democracia, la matriz oculta del espacio político en el que vivimos: macrocárcel de Zuera, Topas o Puerto 3; los regímenes FIES; el miedo jadeado a través de los media y legitimador de la "tolerancia cero", la normativa "cívica" o la "guerra global contra el terrorismo"; las calles infestadas de videocámaras; la subordinación de todos los ámbitos de la vida o, mejor, de todas las capacidades y pasiones humanas, a la cadena del mercado; las biotecnologías; la reforma y endurecimiento del

Código Penal, la Ley del Poder judicial, la Ley de Enjuiciamiento Criminal, la Ley del menor, la Ley de Extranjería; los Centros de Internamiento para Extranjeros (CIE); Guantánamo... Inmigrante y terrorista son las dos figuras fantasmagóricas que lo transitan.

Más sencillo: la cara más acabada del capitalismo es por hechos consumados el fascismo o el nazismo. Condición sine qua non que productos-espectáculo como la película Salvador o el antifascismo que congrega bajo un mismo techo ideológico a militantes y simpatizantes de la izquierda de partidos y sindical, y a altermundistas de los varios y muy apaciguados Foros Sociales, movilizaciones contra la guerra (de Afganistán al Líbano) o contra la manipulación mediática y política del 11M, se encargan de enmascarar reclamando más democracia y una mejor gestión de la miseria ingénita al Capital.

Joan Azazel

Infograma

NÚMERO **50**, DESEMBRE DE 2006

SOPAR, CONCERT I EXPOSICIÓ

Divendres, 15 de desembre

Ateneu Julia Romera
C/ Santa Rosa, 18

El Rebot
Xarcuteria Rostisseria

Productes ibèrics
i plats preparats

Venta al major y al
detall de jamones,
quesos y embutidos

Menú diari per a
emportar-se

Tel. 934 684 513
Prat de la Riba, 49
08921 Sta. Coloma de Gramenet

Còmplices

Abdelkader: "Els mossos d'esquadra m'estan marcant la vida"

L'Abdelkader és un colomenc sense papers que ja fa temps que viu amb nosaltres. Té 29 anys i ja en fa cinc que va sortir de Tinjdad, al sud del Marroc. Ens hi hem acostat per saber com li van les coses.

Quina és la teva situació administrativa?

No tinc papers, i tinc una ordre d'expulsió que no sé si és efectiva o no, perquè no sé si l'ha dictada el jutge o no.

No vas presentar la sol·licitud en la regularització extraordinària del 2005?

No vaig poder perquè no tenia contracte de treball. Vaig estar tancat durant dos mesos a una casa okupa de l'Hospitalet, a l'Òpera, dels quals vaig estar un mes en vaga de fam. Volia que flexibilitzessin les condicions de la regularització. Els contractes valien massa diners (entre 5.000 i 8.000 euros) i jo no podia comprar-ne cap. L'últim dia, en vaig aconseguir un de servei domèstic, però els mossos d'esquadra no em van deixar arribar a govern civil.

I com és que no ho saps si és efectiva la teva ordre d'expulsió?

Perquè no he rebut cap carta. Teòricament m'havien d'haver enviat una carta dintre dels sis mesos següents a detenir-me. No sabia que estava afectat per una ordre d'expulsió fins que el dia 9 de maig vaig anar al govern civil a presentar els papers per a la regularització. Em van dir, aleshores, que tenia una ordre d'expulsió del dia 5 de juny de 2005 i que no podia presentar la sol·licitud de regularització per arrelament social.

I aleshores què vas fer?

He intentat saber què passa amb aquesta ordre i he anat a preguntar al govern civil, em van dir que anés a un altre lloc (al

carrer Mallorca). Hi vaig anar, però no em van dir res, només que havia de demanar hora. Ni per telèfon, ni per correu electrònic ni a través de cartes certificades, he aconseguit que ningú em doni informació. Al final he hagut d'anar a un advocat que ha fet un escrit de sol·licitud, que tampoc han respost.

Com et van detenir?

Els mossos d'esquadra em van aturar a la rambla Catalunya quan anava al Síndic de Greuges a presentar una queixa precisament sobre la seva actuació l'últim dia de la regularització. Em van aturar perquè sóc estranger i se'm nota. Em van demanar la documentació però, és clar, jo no en tinc. Van trucar a la policia nacional i aquests em van portar a la Verneda.

Quant de temps i en quines condicions vas estar a la Verneda?

Hi vaig estar gairebé tres dies, sense menjar ni beure. Em van tractar malament. Per exemple, quan em vaig negar, en un principi, que em prenguessin les empremtes, em van amenaçar a maltractar-me. També vaig veure com apallissaven el meu company de cel·la, un algerià. No van deixar entrar ningú a veure'm, ni tan sols la meua advocada. Finalment, l'últim dia em van portar un advocat d'ofici que és el responsable de la meua situació actual, ja que no va fer les al·legacions necessàries perquè em retiressin l'ordre d'expulsió.

De quina manera t'afecta viure sense documentació?

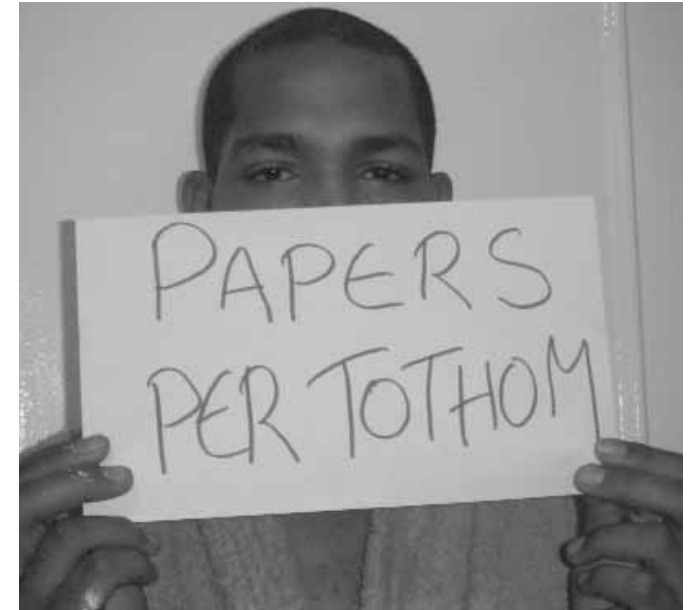
Sobretot que em costa molt trobar feina, és molt difícil per als sensepapers. I si en trobo, haig de treballar com un ruc i a meitat de preu. Per exemple, fa poc em pagaven 12 euros al dia per repartir propaganda durant vuit hores. És un euro i mig l'hora! Malauradament a vegades em veig obligat a agafar feines d'aquesta mena. A sobre, em vaig trobar un empre-

sari que, després de treballar per ell durant tres mesos, no em volia pagar. Ho va fer després de diverses amenaces de denúncia.

Tampoc no puc anar a veure la meua família al Marroc. Ja fa cinc anys que no veig ni els meus pares ni els meus germans. També, i sobretot des que vaig saber que tenia pendent l'ordre d'expulsió, em fa por anar per segons quins carrers. El centre de Barcelona està vedat per a mi, perquè hi ha molta policia secreta que va a la cacera de l'immigrant indocumentat.

A més, sovint tens la sensació que no ets ningú. El món dels sensepapers és un món a part, hi ha un punt al cervell que contínuament et diu que no estàs sencer, que et falta alguna cosa.

Carme



Els llibres de la foguera

Tiempos envenenados. El caso del Doctor Danesh. Fahimeh Farsaie. Barcelona, Editorial Virus. 1999. 300 pàg.

Aquesta novel·la històrica parla sobre el Doctor Danesh, un membre destacat del partit comunista Tudeh, que vas ser detingut i executat per la República Islàmica d'Iran.

La revolució popular que va acabar amb la dictadura del Xa, va veure com aviat es truncaven les esperances de fer prosperar el seu país, amb l'arribada al poder de sectors integristes islàmics. El canvi de direcció de la revolució, a la qual cosa es va afegir la Guerra del Golf entre Iran e Iraq, va sig-

nificar la persecució i repressió més brutal per als sectors progressistes de la societat iraniana, perquè els Guardians de la Revolució els acusaven, amb declaracions extretes sota tortures, d'haver traït el seu país i d'haver fet espionatge a favor de potències estrangeres.

Fahimed Farsaie ens descriu el drama familiar que comporta la detenció injusta d'una persona per conviccions polítiques. Tot i que el doctor Danesh és el centre de la història, l'autora vol remarcar que el seu cas no és una excepció, ja que quan el poder polític se sent incomodat per gent amb conviccions polítiques que lluiten contra les injustícies, empra els recursos que tenen a l'abast per treure'ls del mig: mitjançant assassinats selectius, detencions arbitràries, judicis injustos sense proves, tortures, empresonaments, execu-

cions, persecució dels familiars... fent servir, per tant, terrorisme d'estat.

La filla del Doctor Danesh, Maral, s'exilia a Alemanya on intenta desesperadament aconseguir suport per evitar que el seu pare continuï sent torturat, i perquè no acabi executat. És en aquest país on s'adona del que realment és Europa: uns polítics més preocupats pels seus interessos econòmics i polítics, que pel dolor i el drama aliè, lluny de les seves fronteres, on es trepitgen els drets humans, on la vida d'una persona té un preu, que pot acabar pagant-se amb la mort.

Aquest llibre el podeu trobar a la Biblioteca Social La Foguera (a l'Ateneu). Obrim cada dijous, a partir de les 18 h. Hi esteu tots i totes convidades.

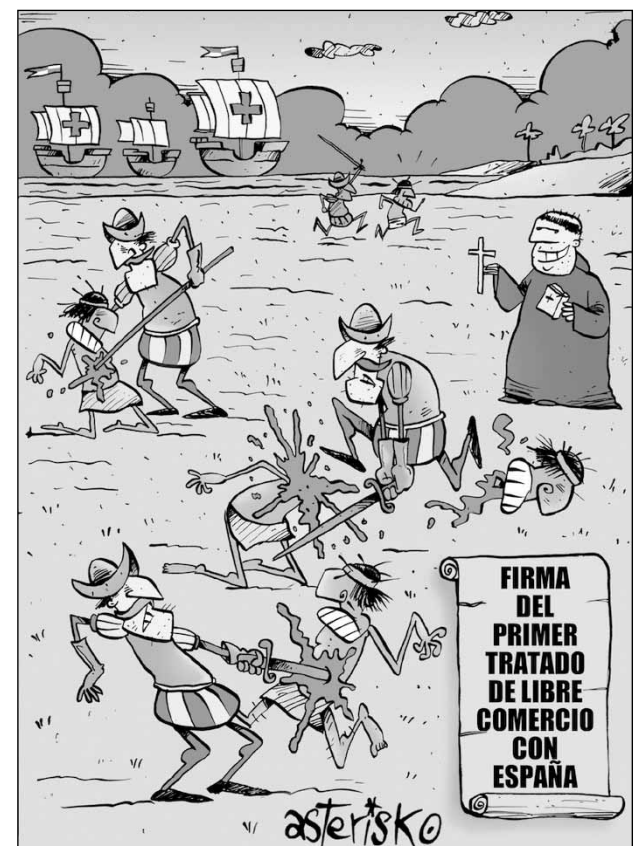
Salt de cavall

per Cosimo

Començant des de la casella que indica la fletxa i seguint el pas del cavall dels escacs, trobaràs una frase de Jean Le Rond D'Alembert (1717-1783) Filòsof, físic i matemàtic francès.

Solució: La guerra és l'art de destruir homes, la política és l'art d'enganyar-los.

DE	●	GA	●
EN	-LOS.	DES	L'
●	ART	CA	NYAR
TI	D'	ÉS	TRU
HO	GUE	LA	ÉS
ART	LÍ	IR	RRA
LA	MES,	L'	PO



Edita:

ARA! (Actuar, Reflexionar, Aprender) ara@ara-santacoloma.com/www.ara-santacoloma.com

Ateneu Popular Julia Romera (C/Santa Rosa, 18, SCG, ateneu@ara-santacoloma.com) //Lokal Social Krida (C/ Sicilia, 97 bxs, niunpasenere@hotmail.com) // Sahbi (Casa de la Solidaritat, c/Irlanda, 39, sahbi@ara-santacoloma.com) // Centre d'Acolliment per a Estrangers (C/Pirineus, 2-4, acolliment@hotmail.com)

L'equip d'Infograma no comparteix necessàriament les opinions de les persones col·laboradores, tot i que anima a reproduir-les fent-ne constar la procedència. Col·labora-hi!